

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Advocati peccatorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

CONSIDERATIO III.

*Vulnera Christi**Advocati peccatorum.*

LIti gravissimæ, à qua omnia dependēt, peccator implicatur. Actor est diabolus, rea conscientia, Deus iudex, quē nihil latet, cui patent arcana cordium, cujus æquissima sententia revocari non potest; adeò ut Advocato, ac patrono perito, fideli, atque sollicito indigeamus: ipsi enim apti non sumus, qui causam nostram æternitatis decretoriam, agamus; siquidem vilissimi tantum terræ vermiculi sumus, quibus neque fas est, neque facultas verbum ullum, coram summa illa Dei Majestate, proloqui.

Confide nihilominus anima mea, nec spem abjicias. Vbi Iudicis filius Advocatus esset, de causa clienti bene sperare liceret. Sed quod apud homines non licet, apud Deum permittitur.

G

Audi

1 Tim. 2.
p. 5.

Audi Apostolum: *Vnus Deus*, inquit, *unus & Mediator Dei & hominum*, *Homo Christus Iesus*. Ecce Advocatum tuum & Mediatorem, Dei, & Iudicis filium, in quo ei bene complacuit, & complacet semper. Quid tanto Patrono desperemus peccatores?

Sur. in vi-
ta. 26. Feb.

S. Porphyrius Gazæ Episcopus, Constantinopolim cum venisset, Arcadium Imperatorem obsecraturus, ut Idolorum templa demoliri sibi liceret, non ignorans magni momenti rem, & quæ foret impetratu difficilis, se agere, ingeniosâ industriâ, cum infans Theodosius, qui illis diebus Cæsari natus erat, à sacro Baptismate ad Palatium reportaretur, purpuræ puero instratæ supplicem libellum imposuit, ab illo veluti Arcadio offerendum, quæ nati libellum offerentis species, efficaciter peroravit apud Patrem Cæsarem. Arcadius enim piâ Porphyrii arte recreatus, sanctum Præsulem voti competentem fecit, ac benignè demisit. Aptè ad hoc argumentum Bernardus:

dus:

dus. *Ad Patrem verebaris accedere? solo* ^{Serm. in}
vocis ejus auditu territus fugiebas? Iesum tibi ^{Nat. Deip.}
dedit Mediatorem. Quid non apud talem patrem,
talis filius obrineat? Exaudietur utique pro re-
verentia sua.

Ad hanc fiduciam Salvator san-
 ctam Mechtildem excitavit, cum ei
 fassus est, vulnera sua, uti in cru-
 ce patuerunt, ita patere modò, &
 fore, ut semper pateant, ut ad Patrem
 pro nobis clament, & Mediatorem
 agant. *Filioli*, inquit sanctus Ioannes, ^{Ep. I. c. 2.}
hæc scribo vobis, ut non peccetis, sed & si quis
peccaverit, Advocatum habemus apud Patrem,
Iesum Christum justum. In quem locum D.
Augustinus: Ibi habes Advocatum, noli ti-
mere, ut perdas causam Confessionis tuæ. Si enim
in hac vita commisit se homo disertæ linguæ, &
non timet, committis te verbo, & periturus es?
Clama, Advocatum habemus apud Patrem; qui
tot ora habet quot vulnera, quibus causæ nostræ
patrocinetur.

Talem habemus Pontificem, inquit Apосто ^{Heb. 8. v. 1.}
 lus, qui consedit in dextera sedis magnitudinis
 in caelis, sanctorum minister, & tabernaculi
 veri, quod fixit Deus, non homo. Omnis enim

Pontifex ad offerendum munera, & hostias constituitur, unde necesse est hunc habere aliquid, quod offerat. Quid verò Pontifex noster habeat, quod offerat, audi Rupertum Abbatem.

Lib. 4. in
Joan.

Potuit, inquit ille, Dominus Iesus virtute quâ surrexit, clavorum & lanceæ penitus extirpare, & explanare vestigia; sed servanda erant oculis paternis, decencia Filium Dei, charitatis, & obedientiæ signa veneranda, nostræ causæ patrocinia, nostrique amoris æterna incitamenta, & horroris impiorum æterna incendia. Quid gravius? quid sua-

Apud Blos.
Mon. Sp.
6. I.

vius dici posset? S. Gertrudi quodam tempore pro zelo suo admodum sollicitæ, quòdnam, ex quamplurimis, quæ à Domino hauserat, documentis, homini maximè esset utile, dictum divinitus est; nihil æquè nobis conducere, quàm ut intelligamus, quotiescumque cogitatione prauâ, noxiis desideriis, operève malo delinquimus, toties Salvatorem, Patri suo cor transfixum, manus, ac pedes perfossos repræsentare, ejusque iram hoc sacrificio placare; adeoque impetrare

trare peccatori gratiam, ut à sceleribus suis, per veram pœnitentiam resipiscat. Confirmat hoc piâ sanè, & mellifluæ suavitatis plenâ sententiâ D. Lib. 1. de Isaac, & anima, c. 8. Ambrosius, cujus piam eloquentiam amplificare licitum mihi erit: Ipse, inquit, Christus ore suo, felle, & aceto potato, os nostrum est, per quod Patri loquimur, atque iram ejus placamus: corde suo, quod lanceâ transfixum est, cor nostrum est, per quod Patrem amamus: oculi ejus sanguineis lacrymis fluentes, oculi nostri sunt, per quos Patrem videmus: manus ejus clavis confossæ, manus nostræ sunt, per quas nos patri offerimus: pedes ejus vulnerati, pedes nostri sunt, per quos, ut Filii prodigi, redimus ad Patrem; ut totus Salvator quantus est, & quidquid in eo est, nobis patrocinetur.

Vnde rectè B. Damianus; Serm. 1. de exalt. S. Crucis, Excede, inquit, anima paulisper sensus carnis, & irruentia corporearum phantasmata voluptatum, ac intuere divinæ naturæ bonitatem, suavitatem, dignationem. Meditare positionem Crucifixi Corporis. Vide si aliquid est in eo, quod non peroret pro te apud Patrem.

Apud Car-
tag. Tom.
de Pass.
Dott.

Marcus Antonius Orator Roma-
nus cum apud Senatum, reum quem-
piam defendendum suscepisset, arre-
pto illius sago, multis confosso telis,
sanguine consperso, ac testante vulne-
ra, quæ pro patria acceperat, magis ad
clementiam, hoc spectaculo Iudices,
quàm eloquentiâ suâ commovit. Sal-
vator noster, inquit Apostolus, cœ-
lum ingressus est, ut appareat vultui Dei
pro nobis, utque reservatæ in corpore plagæ,
uti ait S. Cyprianus, salutis humanæ à pa-
tre exigant pretium, & obedientiæ donativum.
Et D. Anselmus pari pietate, ac fi-
duciâ; Ingressus est, inquit, Salvator in
cœlum, ut appareat præsentia, ac benevolen-
tiæ Dei patris, intercedens pro nobis & sacra
vulnera ostendens, quæ pro redemptione no-
stra pertulit. Miro enim & ineffabili modo,
eum, qui nihil potest oblivisci, qui semper mi-
sereri paratus est, absque intermissione, Do-
minus Iesus admonet, quàm congruè homi-
num misereri debeat, pro quibus, ipse cum
morte confligens vulnera hæc reportavit. Ita
Anselmus.

Ioannes, eo nomine secundus, Por-
tugalliæ

tugalliæ Rex, Passioni Domini mirè
addictus, votum fecerat nihil se un-
quam negaturum, quidquid, interpo-
sitis quinque Salvatoris vulneribus, ro-
garetur. Die Veneris sancto, ad tem-
plum eunti, ut Crucifixum Dominum,
de more veneraretur, occurrit mulier,
quæ per Christi mortem, ac vulnera
marito capitis damnato veniam, vi-
tamque orabat: *Majora, inquit Rex,*
vellem intercessoribus ac mediatori-
bus istis, à me postulasses, vitam dono
marito, pro amore ejus, qui die hoc, æ-
ternam vitam, suo nobis sanguine, ac
morte donavit. Et Deus, ejus pater-
nus affectus in filii sui dilecti vulneri-
bis spirat, non misereatur nostri, quan-
do his, veluti totidem patronis, apud
ipsum utimur?

Piè omninò, atque nobis hîc oppor-
tunè Ioannes Taulerus vir notæ pie-
tatis, ac doctrinæ, ait; plurima nos
à Deo non impetrare, quia illa per
Salvatoris vulnera postulare negli-
gimus.

Philip. Ser-
vius de ar-
te bene
mor.

Pietatem nostram in sanctos Marty-

Serm. de
SS. Iuven.
& Max.
m. m.

res provocat S. Chrysoſtomus, cūm
ait, eos abſciſſa capita manibus geſtantes, &
in medium afferentes Deo exhibere, & quæcun-
que poſtulant, nobis impetrare. ſi hoc ſervi
pollunt, quid non apud Patrem filius
poterit, illi pro nobis tranſfixum latus
ac cor, pedes atque manus perforſas, re-
præſentans? *Habemus*, inquit Apoſtolus,
novi teſtamenti Mediatorem, & ſanguinis aſper-
ſionem, melius loquentem, quàm Abel: dicam;
& melius loquentem, quàm Martyres,
quia clamant hi, & ille: *Vindica Domine*
ſanguinem noſtrum, qui effuſus eſt. At ſanguis
Ieſu, per vulnera, quaſi per tot ora, mi-
ſericordiam implorat, & obtinet. *Ideo*,
inquit Anſelmus, *ſanguis Domini loquitur*
melius quàm Abel, (de quo dictum fuerat,
quia vox ſanguinis fratris tui clamat ad me de
terra) quia ſanguis Abel mortem parricide fratris
petit, ſanguis autem Chriſti vitam perſecutori-
bus impetravit: ſanguis Abel expetit vindictam;
ſanguis Chriſti miſericordiam; ille uni nocuit; iſte
multis profuit.

Sur. in vit.
16. Iunii.

Prætere hîc non licet virginem il-
lam, eximium Belgii noſtri decus, ſan-
ctam Ludgardem, cui alia omnia cogi-
tanti,

tanti, uti Domini Iesu vulnera viam ad
ejus amorem, atque obsequium ape-
ruerunt; ita & ipse eam in horum pro-
peccatoribus patrociniō sibi sociam
adlegit. Venit enim ad illam Salvator,
& nudatis lateris, manuum, ac pedum
vulneribus: *Vide, inquit, mea Ludgardis, ut
vulnera mea clament ad te, ne frustra fuderim
sanguinem, mortemque sustinuerim. Ad specta-
culum hoc simul ac vocem, petit pia
Virgo, quis sit ille vulnerum clamor?
Ut, inquit Dominus, precibus, ac lacrymis
tuis, mecum Patris iram extinguas, ne peccatores
in cineres redigat. Alio tempore voluit
Salvator, ut secum septenni jejunio Pa-
trem mundo reconciliaret, quod dum
illa facit pane solo, leguminibus, & aquā
victitans, patente cœlo Iesum videt
vulnera sua recenti sanguine maden-
tia, jejuniis ejus junctā, pro peccatori-
bus, Patri repræsentare; sibi que deinde
dicere: *Cernis filia, quomodo me totum offe-
ram Patri tuo, pro meis peccatoribus? Ita & vo-
lo, ut te quoque totam mihi offeras pro meis pecca-
toribus, & iram meam in illorum supplicium ac-
censam avertas. Quam dulcis, quam ama-**

bilis vox hæc est in auribus peccatorum, quando eos toties peccatores suos vocat Dominus Iesus; qui duobus præterea locis eâdem nomenclaturâ in vita sanctæ hujus utitur, perinde ac si peccatores pignora ejus electa, solæque illi deliciæ forent, illosque sacris suis vulneribus, quasi totidem divinis annulis, gemmarum instar, insertos gereret, dum vultui Dei, hoc veluti ornatu decorus pro illis apparet; immensum suum in hoc peccatoribus affectum explicans, dum sanctorum suorum pro illis apud patrem patrocinium, in Ludgarde etiam visus fuit implorare.

Lib. 10.
Confess.
c. 43.

Concludo cum verbis D. Augustini, quibus alloquitur cœlestem Patrem; *Mediator, inquit, quem secretâ tuâ misericordiâ demonstrasti hominibus, & misisti, Mediator ille Dei, & hominum, Homo Christus Iesus. Quomodo nos amasti Pater bone! qui filio tuo unigenito non perpercisti, sed pro nobis impiis tradidisti eum. Quomodo nos amasti! pro quibus ille, qui non rapinam arbitratus est, esse æqualis tibi, factus est subditus usque ad mortem, mortem autem Crucis; & nunc*
ad

ad dexteram tuam sedens, ac vulnera sua ostentans interpellat pro nobis. Quomodo nos amasti Pater bone!

CONSIDERATIO IV.

*Vulnera Christi**Urbes refugii.*

LEges non omni crimini asylum concedunt, concedit Salvatoris erga nos pietas in sacratissimis suis vulneribus quantumcumq; enormi. Quod observasse videtur Dongardus Scotorum Rex, qui pro suo in Salvatore affectu ac religione, loca omnia illi, ac sacrosanctæ ejus cruci sacra, servis, fugitivis, fontibus cuiusvis flagitii reis, toto regno suo, asylum, publico edicto, esse jussit; cavitque, ne quamdiu in illis laterent, ullâ auctoritate, ad iudicium raperentur, memor procul dubio Dominum peccatoribus omnibus contra justissimam Patris sui cœlestis iram, in sacris suis vulneribus securissimum refugium præstare.

*Heft. Boët.**lib. 18.**Hist. Scot.*

Tres